

Η ΑΓΑΠΗ ΠΡΟΣ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ο ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΣ ΒΙΒΛΙΟΦΙΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η ιστορία του συμβλακειγράφου Μπουλάρ. Η βιβλιοφιλία του. Μένη του χαρά, απόλαυσις, παρηγορία, ήδυσή, γλέντι τα παλαιά βιβλία. Πώς μετέφερε τα σπίτι του σε βιβλιοθήκη. Τε- ραχθε παρορμητικί της βιβλιοφιλήτης του. Η άσκολυψίς του. Ο Έρεος. Έτσι ε Μπουλάρ πέ- φτει άρρωστος, Τό ξαναγύρισμα στα παλαιεββλιεπωλεία. Η ταχη τής βιβλιοεθήτης. Η χαμαρη τών ανηθικών κλπ. κλπ.

Ο μεγαλύτερος και ο πιο μαυιάδης βιβλιοφίλος του κόσμου ήταν ο περίφημος Παρισινός συμβολαιογράφος Μπουλάρ, που έζησε στις άρχές του περασμένου αιώνου.

Ο Μπουλάρ ήταν από τους πιο διαβασμένους άνθρώπους της εποχής του. Από τον καιρό που ήταν παιδί άκου, του άρεσε ν' αγοράζει βιβλία. Όσοσο, όταν ριχτηκε στην βιοπαίδη κ' άρχισε νά κάνει τον συμβολαιογράφο, για πολλά χρόνια, άρρασήθη άπολειστικώς τό επάγγελλά του και μόνο τού και τού άγόρασε βιβλία και μάλιστα ό- σάκις έβρισκε κανένα πολιτικόν και σπάνιον.

Πολύ γρήγορα όμως, γάις στον έλλη του, στην επαγγελματική έξουπάδα και ξανάκητή του και στην φήμη του άπέκτησε πολύ μεγά- λή περιουσία. Έτσι μπορούσε πάλι νά τή άντια, χωρίς νάχη ά- νάγκη νά αγοράζεται όποις πόν. Έντοματεσσάν άλλωστε είχε μεγαλύ- σαι κ' ό γυός του και είχε πάλι λαγοτότες φροντίδες.

Έτσι ο Μπουλάρ παροζήκειον στον γυό του τό συμβολαιογραφείο του και αυτός επεδόθη άπολειστικώς στην συλλογή σπανίων βι- βλιών, διασεύριτών και πολιτικών.

Όλες σχεδόν τίς ώρες της ημέρας τον τις περνούσε γυοίζοντας από βιβλιοπωλεία σε παλαιοβιβλιοπωλεία, φτίζοντας άκουρσστα, κρι- τάζοντας τά πάντα και άγοράζοντας διαρκώς τά θε σπάνιο άντίτυπο που έβρισκε, αφού τού τό έπύ- τροπε ή κολλοσασία περιουσία του.

Ήταν ήμερες που άγόρασε άπ' τά παλαιοβι- βλιοπωλεία και μετέφερε στο σπίτι του χάρος άλό- γηρα σπανίων βιβλιών... Τό σπίτι του είχε αρ- ρολεκτικώς πλημμυρήσει από βιβλία!

Τά περισσότερα δωμάτια τού σπιτιού του—τό όποιο σημεσιότεον ήταν πάλι μεγάλο και ευρύχωρο —ήταν γεμάτα βιβλία, τοποθετημένα έτσι, ώστε νά πάνου, όσα τό δεικναι λογοτόνον χωρο. Ό- σοι είχαν δή τίς σκλήρες, τού έδωσαν ότι ο Μπουλάρ είχε περισσότερα βιβλία κ' από την Έ- δική Βιβλιοθήκη της Γαλλίας! Και όμως έκεινος δέν έβρισε καθόλου ξανακοιμήσεσι άπ' ότι είχε συγκεντρώσει και διαρκώς γυοίζε στα βιβλιοπω- λεία, διαρκώς άγοράζε σπανίος βιβλιών και διαρκώς έγέμει μ' αυτά νέα δωμάτια τού σπιτιού του.

Τό πράγμα πλέον είχε παραγίνει και οι συγγενείς του προσπαθού- σαν με κάθε τρόπο νά τον συγκαταστήσουν, να ο Μπουλάρ δέν τους άκουγε.

Η γυναίκα του που ήταν λογική και φρόνημη νοικοκυρά και που άγαπούσε όσάστον τον σκεύνη της, τού είχε μια ήμερα:

—Τι τό θέλεις όλα αυτά τά βιβλία, αφού δέν τά διαβάσεις; Κά- θησε πρώτα τά διαβάσεις, όσα έχεις μαζέψει, και έπειτα αγοράζεις άλλα.

Ο Μπουλάρ βούηε βούηη την απαντήση αυτή της σκεύνης του και προσπαθούε νά την ήταροσσει. Μόλις ήταν ποτέ δεικναι τά διαβα- σθούν όλες έκεινης ή γιάλαδες τών βιβλιών; Ποιό γρήγορα λοιπόν κορυάστηρε, παράτησε ή διάβασια και τούροζε πάλι στην άγορά τών βιβλιών. Άλλα για κα μήν τών καταλαβαίνουον πού οι οικείοι και συγγενείς του, έδωρε όπως τούς ένοιούσασθε, ένός από τά πολλά

οιού Γάλλοι ναύτες και Έλληνες λιματιά-άδελφοίμοιού τορά- ό όποιοι ός έκ θαύματος είχαν γλιτώσει από την τρομαχική καταστρο-φή. Μεταξύ αυτών ήταν κ' ο γυναικός Τραμεντέν. Από τό άσκαυ- τημα τού «Παναγιώτη» είχαν έπιζήσει μόνο τέσσερες Γάλλοι και δύο Έλληνες λιματιά. Μόλις έγυώσθη ό θωρακισό θάνατος τού Μπισσόν, γενικό λέυθος επελοκαρυσή στην Γα- λλία. Τό Κράτος απένειμε σύνταξη γυλιών πε- ντακοσίων φράγκων στην αδελφή του και οι άξιωματικοί τού Γαλλικού ναυτικού έφυσαν ένα μνημείο πρός τιμήν τού σινυαδάλειον τών. Τόδο τό κειμενο, τό όποιον εξαράχθη στο μνημείον αυτό:

ΕΙΣ ΤΟΝ ΙΠΠΟΛΑΥΤΟΝ ΜΗΣΣΟΝ
σημαιοφόρον τού ναυτικού, γεννηθέντα τού 1796 και φανεθέντα ήρωϊκάς έν Ελλάδι, την 4ην Νοεμβρίου 1827. «Εργοίμνος ν' άνατινάξη τό πλοϊον του εις τόν άερα,παρά τά τό παραδώσει εις τούς πειρατάς».

Ο Τραμεντέν, ό έπίσης γενναϊός πλότος τού «Παναγιώτη», επέζησε άλλα σαράντα πέντε χρόνια και πέθανε τό 1872 σε πολύ προζωρημένη ήλικία...

σπίτια που είχε στο Παρίσι και δσα βιβλία άγόρασε, τά μετέφερε στο σπίτι αυτό, τό όποιον, πολύ γρήγορα γέμισε άλόκληρο!

Μιά νύχτα, ο Μπουλάρ δέν πήγε στο σπίτι του νά κοιμηθή. Η γυναίκα του κ' ο γυός του άνησώχσαν, έδωσώσαν την άστυνομία και τό προϊ, τέλος, έξυρωβώθη ότι είχε περάσει όλη του τη νύχτα κοιτάζοντας και τακτοποιώντας τό σπίτι έκεινο, πού τό είχε κάνει δεύτερη βιβλιοθήκη του, τρία όλόκληρα κάμα με βιβλία, τά όποια είχε άγοράσει την προηγούμενη ήμέρα!

Κιότιον της άσκαυτήρεσι αυτής, ή γυναίκα του και ο γυός του τού έβανον μια τρομαχ ήσχη. Ο Μπουλάρ άνεγνωσε τότε ότι τό είχε παραάντι και τούς θορακισθια έπισχυος ότι δέν θα ξαναγούραζε πάλι κανένα βιβλίο. Και έπειδή ήταν τιμωρος και ένσυνείδητος άνθρώ- πος, εξαράχθη πούτά τόν όζο του.

Η άπασία όμως αυτή, στην όποια αυτοκαταδικάσασθε, τό στα- μάτημα τού βιβλιοφιλήματος, τον άρρασασθε. Έτσι νευρασθέντα βαρσάτης μορφής, ή όποια τόν εγούζε στο κροθέσι και λίγο έπεικ νά τον σταίη στον τάφο.

Η οικογενία τούσε φονιάζε τότε τούς καλύτερους γυατρούς τού Παρισιού, οι όποιοι μεταχειριζώσαντα κάθε φάρισμα και κάθε μέσο, για νά τον γυατρούουον, αλλά τίς μάτην. Η κατάσταση τούσε εξητοχώρεται. Τότε πάλι ή γυναίκα του και ο γυός του, κοιτάζαυον πός ένα μέσον θεατακάς έ- παρχε; Νά τον άπαλλάξουον τού όζου του, να τόν ήρσώσαν νά ξαναγυοίση στο σπίτι τον ήμεροια, στα παλαιοβιβλιοπωλεία.

Κιότιον λοιπόν και της συμβούλης τών γυατρούν, έβανον μια ήμερα ένα πλανόδιο παλαιοβιβλιοπωλή νά περσάει πούτα απ' τό κροθέσι τού άρρασώτου, δια- λυώνοντας τά βιβλία του.

Μόλις άκούσθη την φωνή εκείνη ο Μπουλάρ άνα- γάλλισαι από λαχτήρα. Η γυναίκα του κ' ο γυός του τον επλήσασσαν, τον έρωβώσαν νά σηρωθή και νά πησι στό κροθέσι. Εκεί τού έδήλωσαν ότι τόν άπαλλάξουον από τόν όζο πού τούς είχε όσει.

Εγούτος γυός ο δαστηρς Μπουλάρ, φονιάζε έ- πάνου τόν παλαιοβιβλιοπωλή και τρυώντασε από λα- χτήρα άγχιση νά γυαδηρή όλα εκείνα τά παλαιά βιβλία, τά όποια, φρα- σιά, άγχιση άμείσεσι. Κ' έπειτα από λίγες ήμερες ήταν έντελώς και ά!

Οι συγγενείς του τόν άρρσαν πάλι έκεύθηον και ο Μπουλάρ άε- γισε πάλι νά γυοίζε τά παλαιοβιβλιοπωλεία. Ήταν τότε 65 έτών. Οι Παρισινού τού έδωσαν νά γυοίζε τούς δρώσιμους με τίς τούρες της ερωάζοτας τού διαρκώς ήρρασιώσει από βιβλία. Έόικε πάντα στις πινίες τούρες τών τούσε σχήματος 400, στις μωρησιές τό- μουσ σχήματος 1800 και στις πλάγιες τούσεσ 1200 σχήματος. Πήλανε στις 6 Μάιο 1825, άμίναντα μια βιβλιοθήκη από... 608.000 τόμους, τούς όποιούς οι συγγενείς του πούλησαν στους πα- λαιοβιβλιοπωλέες τού Παρισιού σε πούλ γυαυόες τιμες. Αυτό ήταν τό τέλος της μοναδικής εις όζουον και εις ποσότητα ιδιωτικής εκείνης βι- βλιοθήρης.

Ο Μπουλάρ ήταν άσκαυός ο μεγαλύτερος βιβλιοφίλος ή μιλίος, βιβλιολιμής άνθρώπος όλου τού κόσμου.

Τό περιεργότερο όμοσ σ' όλη αυτή την ιστορία είναι τό έξήη: Ο- ταν άρχισε τό ξεσπάσμη της βιβλιοθήρης του, οι συγγενείς του έδ- ναν επληρητοι ότι ένα από τά παλαιότερη δωμάτια, στα όποια είχε ένατοχρωρήσει τά βιβλία του, ήταν κλειδωμένο με τέσσερες κλειδι- άς και ή πρώτη και τά παρσάθη τού κορυσιώμενα στεγνά. Συναδω- λωμένου τό άνοχσον και είναι ότι ήταν γεμάτο από βίρα άπολειστικώς άνθίζια, τά όποια ο Μπουλάρ, έπειδή ήταν χροστος και ήθως άνθρώπος, τό άγούρασε μέν, αλλά τά έκρωθε εκεί μέσα, για νά μή κινλωσο- ρώον στο Κοινόν.

ΕΝΑ ΧΑΡΤΙΝΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ

Στόν ήμερο τού Λυδουρσων έξετέθη από έ- τόν εις κοινίον θέαν όλόκληρο κινητό ξενοδοχείο κατασκευασμένο από χαρτί. Οι τούχοι ήταν κα- ποίοι από διπλό στήθια γαροσί, ήσαν δέ ά- προσβλήτοι από τίς φωτιά και την ήμεροια. Τό γαροσίνο αυτό οικοδόμημα ήταν αρταίωμένο κατά τέτονον τρόπο, πού ισορροπέσε έξωλα νά διαλθώ, να μετακινήσει σ' άλλο μέρος και να ξαναδηθώ όποις πούτα. Ή μεγάλη αίθουσα τού έστιατοριού- αούτο είχε μήκος 80 μέτρων και πλάτος 6,22, παρ- όθηρα, 4 φεγγίτες και χορτοσε 180 άνθρώπους.

